

Nedeľa

Barrymu Fairbrotherovi sa ani trocha nechcelo ísť von na večeru. Nejako prestál úporné bolesti hlavy, ktoré ho prenasledovali skoro celý víkend, lebo sa všemožne snažil stihnúť termín odovzdania príspevku do miestnych novín.

Jeho manželka však bola počas obeda akási upätá, skúpa na slovo. Barry z toho usúdil, že ani blahoprajnou pohľadnicou si nevyžehlil tú nehoráznosť, že si dovolil stráviť celé dopoludnie zavretý v pracovni. Ešte väčším prehreškom bolo, že sa opovážil písať o Krystal, ktorú jeho žena Mary neznášala, nech sa to snažila zamaskovať, ako chcela.

„Rád by som ťa pozval na večeru, Mary,“ zaklamal Barry, aby prelomil ľady mlčania. „Je to už devätnásť rokov, decká, a vaša matka nikdy nevyzerala tak skvele ako teraz.“

Mary to obmäkčilo, pousmiala sa. Barry teda zavolať do golfového klubu, pretože to bolo neďaleko a nehrozilo, že by tam nemali voľné stoly. Snažil sa svojej manželke ulahodiť rôznymi maličkosťami, pretože po skoro dvadsaťročnom spolužití si napokon uvedomil, ako často ju zvykol sklamať, keď šlo o veľké veci. Nikdy to nerobil naschvál. Mali pristo úplne iné predstavy o tom, čo je v živote to podstatné.

Ich spoločné štyri deti už nepotrebovali dozor. Keď im povedal posledné zbohom, sedeli pri telke a iba najmladší syn Declan sa otočil a kývol mu na rozlúčku.

Bolesť hlavy kdesi za ušami nepopustila, ani keď Barry odbočil z príjazdovej cesty a vydal sa na jazdu malebným mestečkom Pagford, v ktorom si spoločne nažívali od sobáša. Prešli autom po Church Row, prudko sa zvažujúcou ulicou, na ktorej sa honosili majestátne viktoriánske rezidencie, obišli neogotický kostol za rohom, v ktorom onehdy sledoval predstavenie *Jozef a jeho úžasné pestrofarebné plášte*, v ktorom vystupovali jeho dve dievčatá dvojčky, a prešli námestím, odkiaľ bolo jasne vidno temnú zrúcaninu opátstva, ktoré sa týčilo vysoko na kopci, splývajúc s fialovou oblohou, a dominovalo panoráme mestečka.

Pri bezmyšlienkovitom vytáčaní zákrut, ktoré poznal naspamäť, Barry nedokázal myslieť na nič iné ako na chyby, ktorých sa nepochybne dopustil, keď šturmoval, aby dokončil článok, ktorý práve poslal e-mailom do novín *Yarvil and District Gazette*. Aj keď v osobnom styku pôsobil ako komunikatívny a podmanivý človek, akosi sa mu to nedarilo preniesť aj na papier.

Golfový klub sa nachádzal iba štyri minúty od námestia, kúsok za miestom, kde mestečko pozvoľna prešlo do radu chatrných domčekov. Barry zaparkoval minivan pri klubovej reštaurácii Birdie a chvíľu postál pri vozidle, kým si Mary znova prešla pery rúžom. Chladivý večerný vzduch ho zľahka pohládzal po tvári. Ako pozoroval obrisy golfovej dráhy rozplývať sa v prítmí, Barry sa spýtal sám seba, načo si tam ešte udržuje členstvo. Golf hral veľmi slabo. Mal nevypočítateľný úder a zlé umiestnenie v oficiálnom rebríčku. Mal toľko iných povinností. V hlave mu treštalo ako ešte nikdy predtým.

Mary vypla zrkadlové svetlo a zavrela bočné dvere pre pasažierov. Barry stlačil automatické zamykanie na kľúčenke v ruke, na makadamovej ploche sa ozvalo klopkanie opätkov jeho manželky, zamykanie na aute zapívalo a Barry uvažoval, či sa mu prestane dvíhať žalúdok, keď sa naje.

Vtom mu však ako rozbuška pretála mozog bolesť, akú v živote nezažil. Sotva vnímal štipanie oškretých kolien, ktorými tresol na

chladný povrch vozovky, lebku mu zachvátil oheň a zaliala krv, tá mučivá predsmrtná trýzeň bola na nevydržanie, no musel ju podstúpiť, lebo od bezvedomia ho ešte delila jedna minúta.

Mary kričala a nie a nie prestať. Z baru vybehlo zopár mužov. Jeden z nich ihneď vbehol späť do budovy, aby zistil, či nie je naporúdzi daktorý z klubových lekárov vo výslužbe. Manželský pár v reštaurácii, známi Barryho a Mary, začuli rozruch, nechali predjedlo a náhlili sa von, aby zistili, či sa nedá nejako pomôcť. Manžel zavola mobilom záchranku.

Najbližšej voľnej sanitke zo susedného mesta Yarvil trvala cesta na miesto dvadsaťpäť minút. Zatiaľ čo dejisko nešťastia zalievalo pulzujúce modré svetlo, Barry nehnute a bez reakcie ležal na zemi v kaluži vlastných zvratkov. Mary sa krčila pri ňom s pančuchami dodriapanými na kolenách, stískajúc mu ruku, vzlykajúc a šepkajúc jeho meno.